

[Gert Petersen.]

hvis vi havde frit boligvalg og frit erhvervsvalg. Der er naturligvis grænser for, hvor langt træerne kan vokse ind i himlen, men vi er da i hvert fald meget langt fra et frit boligvalg undtagen for nogle ganske få, som har råd til at træffe dette frie boligvalg, og vi ser da også, at disse ganske få forstår at bevæge sig hen i særlige skattemynder, hvor de fuldkommen legalt udnytter den lovgivning, der medfører ulighed og ujævnhed i skattebyrdefordelingen rundt omkring i landets forskellige egne. Men den store del af befolkningen, de 98-99 pct., straffes, simpelt hen, fordi den bor dér, hvor den bor og er nødt til at blive boende.

Endelig — man kunne næsten sige: for at det ikke skal være løgn — skærper man ikke alene denne sammenhæng mellem geografi og beskatning, men denne nye skatteform skal beregnes efter en proportional skala og ikke efter en progressiv skala. Det er naturligvis, som hr. Ove Hansen sagde, noget, som de store indtægter vil se med ganske betydelig tilfredshed på. Det er lige så naturligt noget, som vi ikke under nogen omstændigheder vil kunne medvirke til. Jeg synes, det er at føje spot til skade.

I forbindelse med udvalgsbehandlingen er der i øvrigt et par ting, jeg godt vil drage frem. For det første, at regeringspartierne netop i dette spørgsmål om proportional eller progressiv skat ikke var til at rokke. Det var ejendommeligt for mig at høre, jeg tror, det var den radikale ordfører komme med betragtninger om, at man havde håbet på et forlig i hvert fald mellem de tre regeringspartier og socialdemokratiet, når man i udvalget, hvor jeg til en vis grad var uden for de forhandlinger, fordi jeg er imod lovforslaget i dets helhed, overværede en så total mangel på lyst til virkelige realitetsforhandlinger om, hvorvidt beskatningen skal ske efter en proportional skala eller efter en progressiv skala. Det er jo den sidste, der lægger de store byrder på de stærkeste skuldre.

Det andet, jeg har bemærket mig i forbindelse med udvalgsbehandlingen, er nogle bemærkninger af flertallet i betænkningen. Jeg synes, at den dårlige samvittighed,

uroen over, hvad det her egentlig fører til, os er ud af disse linjer. Man erkender, . . . at den skattemæssige balance, der tilstræbes opretholdt ved lovforslaget, kan blive forrykket i samme omfang, der i fremtiden bliver tale om en ændret opgave- og byrdefordeling mellem staten og amtskommunerne. Da dette vil kunne medføre uønskede konsekvenser for personbeskatningen især i de amtskommuner, som har det svageste beskatningsgrundlag. . . .

Man erkender, at det måske kan, gå sådan og sådan; jeg tror, man er overbevist om, at det vil gå sådan, og at vi kommer ud i meget vanskelige situationer, først og fremmest for almindelige mennesker her i landet. Disse negative træk i forbindelse med lovforslaget vil nemlig blive forøget, de vil tage til, de vil svulme op, jo længere tid der går, jo mere denne lovgivning, den nye byrdefordelingslov og hele kommunalreformen, gør sig gældende. Jeg har hørt den vurdering fremsat, at dér kan meget vel blive tale om, at man om få år må skaffe 4-5 milliarder kr. over denne amtskommunale skat.

Jeg kan ikke frigøre mig for den tanke, om ikke det, man beslutter her i sammenhæng med den nye byrdefordeling og med hele strukturreformen herhjemme, betyder, at indkomstbeskatningen i løbet af nogle ganske få år flyttes fra det progressive princip over til et proportionalprincip, og der har da hidtil, så vidt jeg har forstået, været enighed om, at indkomstbeskatningen i hvert fald skulle hvile på det progressive princip. Jeg er bange for, at man er ved at forlade dette synspunkt igennem den lovgivning, der her gennemføres.

I stedet tilråder vi fra socialistisk folkepartis side, at man gennemfører en enheds-skat til dækning både af statens, kommunernes og amtskommunernes udgifter, således at der sker en fordeling efter objektive kriterier. Så kan man naturligvis derudover benytte grundskat eller andre former for skat som et supplement afhængigt af de pågældende administrative områders eget skøn. Sådan noget kan man da altid forhandle om, sådan noget kan man drøfte, sådan noget kan man forske i, men sandheden er jo, at der har ikke været nogen